

Albina

REVISTA - POPULARA

apare
in fiecare
Duminică.

Comitetul de Redacție:

Ion Kalinderu
P. Gârboviceanu
G. Coșbuc
General P. V. Năsturel
G. Adamescu
I. Ōtescu
P. Dulfu
V. S. Moğa
N. Nicolaescu
Gr. Teodossiu
Const. C. Pop.-Tașcă.

Văzând că cu toate repetatele noastre avise, un mare număr de abonați, comandamente militare, primării, etc., nu ne-au trimis micul cost al abonamentului, deși suntem în a 8-a lună din anul al 8-lea iar unii abonați deși ne datoresc pe 2 și 3 ani, totuși n'au răspuns rugăciunii noastre, ne-am văzut din nou siliți a face sacrificiul de a trimete chitanțele spre a fi încasate prin oficiile poștale.

Rugăm dar pe D-nii abonați să achite chitanțele ce le prezintă factorii, sau să dea banii când sunt avizați, de oarece cheltuelile acestui soi de încasare reduce abonamentul la 4 lei, iar dacă chitanțele sunt refuzate, atunci cheltuelile de înapoiere și de retrimetere sunt atât de grele, încât aproape egalează costul abonamentului. Nădăjduim că D-nii abonați vor ține socoteală de sacrificiile ce facem, și nu ne vor pricinui neplăceri și pagubă, ci își vor achita datoriile.

Abonații cari ar fi plătit abonamentul vreunei persoane în numele nostru, sunt rugați a nota pe dosul chitanței numele persoanei căreia a plătit și data când au făcut plata, aceasta pentru ca noi să putem cere bani dela acele persoane.

ADMINISTRAȚIUNEA.

Cărțile apărute în Editura Societății «Steaua» sunt: No. 1. *Din Țara Basarabilor*, de G. Coșbuc; No. 2. *Foloasele învățăturii*, de P. Dulfu; No. 3. *Minunea vieții și cheia lumii*, de Th. D. Speranția; No. 4. *Grădina de legume*, de Ioan Hășeganu; No. 5. *Medicul poporului*, de Dr. I. Felix; No. 6. *Avem cu ce să ne mândrim*, de T. Duțescu-Duțu; No. 7. *Medicul poporului*, de Dr. I. Felix; No. 8. *Biserica Ortodoxă Română*, de I. Mihălcescu și Victor Puiu; No. 9. *Ștefan cel Mare*, de Alex. Lăpădatu; No. 10. *Ce se poate învăța dela un drum lung*, de Dr. I. Simeonescu.

Prețul unui exemplar e 15 bani. Vanzătorilor se dă cu 10 bani exemplarul. Tablourile apărute în Editura Societății «Steaua» sunt: *Ștefan cel Mare* și *Majestatea Sa Regele*.

Prețul unui exemplar e 40 bani. Vanzătorilor se dă cu 30 bani exemplarul. Orice comandă pentru publicațiunile Societății, se va adresa d-lui I. St. Rasidescu, administratorul publicațiunilor, la Institutul de Arte Grafice Carol Göbl, Str. Doamnei No. 16, București, unde se află depozitul general.

NB.— **Fiecare membru al Societății „Steaua”, care și-a plătit cotizațiunea cu începerea anului 1905, primește anual 6 publicațiuni ale Societății, începând cu No. 10.**

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvintul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL :

I. Kalndera, Creșterea gândacilor de mătase. — N. Rădulescu-Niger, Boli mei (poezie). — M. Sadoveanu, Scrisori trimise de un pribeg. — Radu, Obiceiuri și credințe din Maroc. — Viticola, Stropitul viei contra manei. — Serbările dela Constanța. — Const. Păun, Părintele Portocală. — G. A. Antonescu, Societatea Tesătoarea (circulară). — Soția Nădejde, Mila Regelui sau Ilie Pribegul (piesă în 3 acte). — De pe Domeniile Coroanei. — Informațiuni. — Societăți economice la sate. — Scrisori către redacție. — Mulțumiri. — Bibliografii. — Licitațiuni. — Poșta redacției.

Sfaturi : Ca să se scoată petele de petrol de pe haine. — Mijloc de a se curăți bine vasele de tinichen.

Ilustrațiuni : Costume din jud. Putna. — Colonelul Coandă. — Vaporul «România». — Pe bordul vaporului «România».

Creșterea gândacilor de mătase.

Producțiunea agricolă este principatul izvor de bogăție al țării noastre. Cu aceasta nu vom să zicem că nu trebuie să ne ocupăm și de alte ramure de producțiune; nu vom să zicem ca să ne mărginim a produce numai grâne, iar lucrurile fabricate să le cumpărăm toate din afară. Ca să putem ajunge la deplină independență economică, după cum, după glorioase lupte pe câmpiile Bulgariei, am ajuns la cea politică, este nevoie ca, pe trunchiul solid al agriculturii să altoim industriile agricole, micile industrii domestice și unele industrii mari potrivite țării noastre. Multe din industriile domestice, menite a produce obiecte trebuincioase clasei rurale, cea mai numeroasă în țara noastră, s'au introdus de mai mult timp și se vor introduce pe toate Domeniile Coroanei. Una din aceste industrii, care are mai multă legătură cu agricultura, este și creșterea viermilor de mătase sau producțiunea mătasei.

Ea este una din cele mai bănoase, și finuturi întregi din Franța și din Italia, își datoresc starea lor înfloritoare numai creșterii viermilor de mătase. Mătasea are multe întrebunțări cari o fac să fie una din materiile cele mai căutate și mai bine plătite.

Și la noi în țară, creșterea viermilor de mătase este de mult timp cunoscută. Țesăturile ce fac fărâncele din boran-

gic au o origină destul de veche. Nu este dar acî vorba de a introduce în țară o îndeletnicire nouă, necunoscută femeilor dela țară, ci numai de a dezvoltă creșterea viermilor de mătase, care merită mai multă îngrijire.

Incă din anul 1849, într'o carte intitulată: «Invățături pentru prăsierea duzilor și creșterea gândacilor de mătase», răposatul Petre Poenaru dă niște instrucțiuni complete și prețioase, cari probează că se aprecia de pe atunci foloasele însemnate ale producțiunii mătăsei.

Cu toată impulsivunea morală ce se da acestei producțiuni pentru a-i favoriză lățirea, ea a rămas aproape staționară până către anul 1852.

Pe la 1845 a apărut pentru prima oară în Franța și în Italia boala viermilor de mătase. Ea se întindea tot mai mult pe fiecare an ce trecea, și aducea pagube însemnate crescătorilor de viermi de mătase.

Ca să se înlătore pagubele produse de boala ce bătuiă viermii, cea dintâiu idee ce le-a venit crescătorilor francezi și italieni a fost să schimbe sămânța de viermi de mătase, să caute a aduce sămânță sănătoasă din alte țări.

Cum la noi în țară nici nu se cunoștea de loc această boală, sămânța produsă în Muntenia și în Moldova eră foarte căutată, și scump plătită. În urma prețurilor foarte mari, cu cari francezii și italienii plăteau sămânța românească de viermi de mătase, spre a putea urmă la ei această bănoasă industrie a mătăsei, creșterea lor a luat foarte repede la noi în țară o dezvoltare ne mai pomenită. Nu numai țărancele, dar chiar damele din clasele avute, se îndeletniceau cu creșterea viermilor de mătase, în special pentru a produce sămânță. Numai în felul acesta ne putem explică suma însemnată de peste 100 000 galbeni sau peste 1 milion și 282 de mii de lei ce au intrat numai în Moldova pentru sămânța de viermi în anul 1861, după cum relatează ziarul «Le Courrier de Bucarest» de pe atunci. În anul 1861 s'a vândut în străinătate un total de 3.700.000 lei vechi. La 1862 această sumă s'a ridicat la 9.818.046 lei vechi.

Creșterea viermilor, fiind stimulată prin buna căutare a seminței de către francezi și italieni, guvernul de pe atunci (dela 1852) a căutat să încurajeze și să propage această frumoasă industrie, înființând o vastă pepinieră de duzi la școala de agricultură dela Pantelimon, pentru ca de acî să se răspândească duzii în toată țara. Pepiniera de duzi dela școala dela Pantelimon a avut o înrăurire din cele mai fericite asupra prosperării creșterii viermilor de mătase și guvernul hotărîse înființarea mai multor pepiniere analoage.

Pe la 1866, creșterea viermilor de mătase a începnt iar a decădea. Speculanți necinstiți introducând în țară sămânță

străină și bolnavă, spre a o vinde în urmă tot în străinătate cu preț mare ca sămânță românească, nu numai că au discreditat justa reputațiune a seminței din țara noastră, dar au introdus cu ea și boala.

Sămânța românească nu mai fu căutată și creșterea viermilor de mătase a scăzut, așa că putem zice că astăzi țărani cresc viermii nu pentru a-și creă un venit, ci numai pentru a produce borangicul trebuincios casei lor. Obiceiul de a crește viermii mai există la noi în țară, dar din nenorocire este puțin lăfit.

Cu toate acestea, creșterea viermilor de mătase pe o scară mai întinsă ar putea deveni un izvor însemnat de venituri pentru sătenii noștri. Sunt puține îndeletniciri așa de ușoare ca creșterea viermilor de mătase și care să se poată exercita cu mai multă izbândă de către femeile dela țară. Orice sătean, care are o încăpere, un șopron curat, poate să se îndeletnicească cu producerea mătasei. Câțiva duzi în curte și în grădină, dau destulă frunză pentru hrana viermilor.

Fără a împedici celelalte lucrări agricole ale sătenilor, viermii de mătase se pot crește cu înlesnire; dela clocirea seminței și până la culegerea gogoșelor nu trebuie mai mult de 7 săptămâni, timp mai scurt decât pentru cri ce altă cultură. Copii incapabili pentru alte munci și femeile pot culege jucându-se, frunza duzilor, spre a o da ca hrană viermilor. Aci nu este nici o muncă greă, numai îngrijirea trebuie să fie bună. Credem dar că este de datoria tuturor ce doresc binele săteanului și sporirea bogăției generale a țării de a căuta toate mijloacele cu puțință pentru a răspândi și încuraja creșterea viermilor de mătase.

Mijloacele, cari ni se par mai nimerite pentru ajungerea acestui scop sunt: răspândirea duzilor în țară, încurajarea sătenilor cari se disting în buna îngrijire a viermilor, prin prime date în bani, și răspândirea cunoștințelor precise asupra modului de creștere.

Pentru răspândirea duzilor, ministerul agriculturii are și acum o pepinieră bună la Școala centrală de agricultură dela Herăstrău, și pe la pepinierele forestiere. Pentru acelaș scop a înființat și administrația Domeniului Coroanei pepiniere pe toate Domeniile și s'au împărțit și se împart mereu pe la locuitori.

Primele în bani se pot da de guvern și de județe.

Cât pentru răspândirea cunoștințelor relative la îngrijirea rațională a viermilor de mătase, pe lângă opul citit al răposatului Petru Poenaru din 1849. în timpul când creșterea lor eră în floare, adică dela 1852—1866, au apărut numeroase publicațiuni în ziare speciale. Iar în anul 1886 d-nu Antonescu-Remuș a publicat un tratat complet asupra creșterii viermilor de mătase. Date privitoare la această

ramură la noi se găsească în diferite statistici și în memoriul d-lui inspecor Radian asupra învățământului agriculturii (1886).

Multe din publicațiunile sus amintite sunt, sau prea voluminoase sau nu se mai găsească în interes în comerț, sau în fine cuprind termeni prea științifici, cari nu ar putea fi înțeleși de sătenii ce știu ceti.

Ca să se umple această lacună, administrația Domeniului Coroanei a făcut să se traducă cu încuviințarea autorului d-l Marius Galfard, sericicultor renumit la Oraison (Francia) mici notițe asupra creșterii viermilor de mătase și a boalelor lor. În partea relativă la creștere s'au înlăturat toate cuvintele ce nu putea fi înțelese de săteni. Spre a fi și mai lămurite explicațiile, s'au adăos în text, decâteori a fost trebuință, reprezentațiuni figurale.

Cărticica astfel întocmită a apărut la 1889, și administrațiunea Domeniului Coroanei a împărțit-o de atunci tuturor cărora putea să fie de folos, așa încât deși s'au făcut mai multe mii de exemplare, astăzi nu mai are decât câteva.

De oarece, în urma fericitei inițiative ce a luat în ast an M. Sa Regina, și Guvernul Regal, se poate nădăjdui că după o lungă părăsire, creșterea viermilor de mătase merge din nou spre o înflorire asemănată cu cea din anii 1858—60, dar mai trainică, am socotit că momentul e prielnic pentru a retipări cărticica din 1889 și a ajuta astfel cu ceva la aducerea la îndeplinire a bunului gând al Augustei Suverane. Am scos această nouă edițiune, cu chipuri mai multe și cu două capitole nouă, unul arătând pe scurt ce s'a făcut în trecut pentru dezvoltarea producțiunii mătasei și altul în care se spune cum se fac și se întrețin sădirile de duzi.

Pentru aceste două capitole m'am adresat d-lor Dr. Ch. D. Drușu, agronom și Andrei Oneanu, silvicultor și inginer la Administrația Domeniului Coroanei, și le mulțumesc aci pentru concursul ce s'au grăbit a-mi da. Agricultura noastră are mare nevoie de a varia producțiunea sa pentru că nu mai avem ani cu totul răi cari sdruncină din temelie țara. Din acest punct de vedere e de observat că venitul accesoriu ce ar da țaranului român practica creșterii viermilor de mătase, ar fi aproape cu totul independent de împrejurările cari compromit facerea cerealelor, și venituri de această natură, care îi vin în ajutor în anii cei răi, sunt de două ori binefăcătoare. A găsi asemenea venituri, însemenează a face un bine permanent clasei rurale: de aceea avem toată nădejdea că îndeletnicirea aceasta va fi îmbrățișată cu zel și cu căldură.

Țăranul care are puțin pământ poate să-și scoată în mare parte existența, dacă el și soția sa sunt harnici, din valoarea fie a gogoșelor brute, fie a mătasei toarsă, și ast-

tel se poate îndeplini vorba lui Franklin că: „Oricine știe lucră, nu se teme de datorii, nici nu moare de foame. Foamea se oprește la ușa omului silitor și nu îndrăznește a o deschide“.

Ion Țalinderu.

BOII MEI

Nu's frați de-o mamă și de-un tată...
 Străini de sat și între ei,
 Păreche-ajunseră odată
 Și se făcū să fie-ai mei...

Nu's frați de-un tată și de-o mamă,
 Dar când să'nfipseră la jug
 S'au înfrățit de bună seamă,
 Și 's frați d'atunci la car, la plug...

Tot munca-i înfrățit cu mine
 Și puse dragoste 'ntre noi:
 Și dragostea cât traiul ține
 Că traiu'l am cu amândoi...

Noi, câte-trei, nu punem oare
 Nevoilor vieței pept?
 C'o grijă, ziua lucrătoare,
 Eu ca și dânșii, o aștept...

Când nu's alături, ei să cată;
 Își simt, vezi, lipsa, și li-i greu.
 Așă 'mi-ar fi și mie-odată
 De 'mi-ar lipsi din jurul meu...

În ochii lor e bunătate;
 Să fie blânzi apoi, li-i dat,
 Și nici odată nu le-a bate
 Ca să se pună în inat...

E pildă multa lor răbdare...
 Ci, cât să rabde, frică mi-i
 De seceta fără 'ndurare
 Că arde tot—, fânețea, glij...

Și, Doamne, nu-i mai mare-arsură
Și pentru mine-atunci decât
Să n'am nutreț, —că gura-i gură...—
Să nu le dau măcar atât!

Mai iute m'aș lăsa pe mine,
Din bucatură mi'aș lua...
De cât ei nemânceați, mai bine
Să știu că eu n'am ce mânca!

Ce vreți! cu ei îmi fac viața
Și când nu-i am, întreg nu sunt.
Mi's dragi, cum drag mi-i dimineața
Că-i rouă, soare, pe pământ!

N. Rădulescu-Niger.

Costume din jud. Putna.

SCRISORI

— TRIMISE DE UN PRIETEN PRIBEAG —

zi, după ce am văzut iar mănăstirea Neamțului, «vechea *mănăstire Albă* cu trecut așa de viguros și de bogat», după ce am văzut *Cetatea*, «cuibul aprigilor războinici de odinioară», m'am suit dela un han, care răsufală aburi de mâncări felurite, într'o birjă mare cât o corabie, la care erau înhămați patru cai cu coastele destul de arătoase.

Mă gândeam la vremea când am cutreerat cu tine aceste locuri, când am mâncat ouă răscoapte sus, între ruini, când am băut, fritisindu-ne unul pe altul în singurătatea aceea, sticla cea cu vin armaș pe care ne-o dădu-se părintele Visarion, și când am cântat într'un amurg liniștit, într'o pulbere de aur:

Pe o stâncă neagră, într'un vechiu castel.
Unde curge 'n vale un râu mititel . . .

Uite, ca de eri mi-aduc aminte de inserarea aceea, de melodia noastră trăgănată pe care o cântam cu glasuri așa de mișcate, și de versurile pe care le-am zgâriat acolo, pe-o piatră, de versurile înflăcărate pe care nu le-am mai găsit și din care îmi aduc aminte numai frânturile dela începutul acestei epistole. . .

Și m'am suit, bre, în haradaica aceea cu patru cai, între bucele mari și madame grase cari se uitau zâmbind la mine, ș'am pornit spre târgușorul meu natal într'un sunet domol de clopote dogite.

La spate aveam, departe, munții în ceață; înaintea se desfășurau dealuri păduroase; și mă simțiam, cu toată tovărășia gălăgioasă, ușor și vesel ca în cea dântiiu tinerețe. Prin noursașii de praf luminos care ne urmăreau în vârtejuri, priviam ogoarele verzi, satele liniștite cu biserici albe, sclipirile depărtate ale apelor . . . Din când în când ne întâlneam cu băețandri cari își pășteau în șanțuri boulenii albi cu coarnele lucii. Ne urmăreau cu priviri liniștite până departe și rămâneau în urmă, tot mai în urmă. Și par'că-mi venia să mă opresc, să-i întreb, să le spun o vorbă bună. Erau chipuri pe care le mai văzusem, pe care par'că le uitasem de când m'am înstrăinat, și pe cari le regăsisem aceleași în liniștea și seninătatea lor.

Și cu cât mă apropiam de locul unde m'am născut, cu atât se deșteptau amintirile copilăriei, vii și luminoase, par'că răsăreau din împărăția uitării prieteni pierduți cari mă salutau cu zâmbete de bunătate.

Când intrarăm la Moțca în codru, zvoana de glasuri din trăsură se potoli ca printr'un farmec. Caii mergeau la pas și, în liniște, ascultam freamătul ușor al desişurilor. Par'că eră un cântec, și par'că-mi veniă să dorm. Și dintr'odată, dintre chipurile trecutului cari mă cereau unul după altul, unul rămase mai deslușit, și-i zâmbii cu dragoste în piroteala care mă copleşia.

Eră *Domnu*, domnul Trandafir învățătorul meu.

Nu-l văzusem de mult pe domnul Trandafir. Imi închipuiam că e pensionar, că trebuie să fi îmbătrânit. Eu îl vedeam însă tot ca odinioară, nalt, poate pentru că noi eram prea mici, bine legat, cu o mustăcioară neagră pe care și-o tundeă totdeauna scurt, zâmbind cu bunătate, încruntându-se câteodată, insuflându-ne un respect nemărginit.

Toate patru clasele erau grămădite într'o odae lungă. Unora din băeți le da teme, pe alții îi ascultă. Când explică, ascultam toți; și istoriile minunate cu Ștefan cel Mare și Mihai-Viteazul le-am știut chiar din clasa întâia.

Mai cu seamă *explicațiile* la istorie erau minunate. Pe supt tavanul îngust al clasei treceau eroii altor vremuri în cununile lor de neguri. Li urmăriam înflorat, auziam par'că freamătul luptelor și, acasă, îi visam o noapte întreagă.

Uite, și acuma mi-se pare că *Domnu* nostru a fost un om deosebit. Li scânteiau privirile și eră și el mișcat când ne spuneă despre mărirea strămoșilor. Când făcea un semn cu mâna, așa, într'o parte, par'că ridică o perdeă de pe trecut, și eu vedeam tot ce spuneă glasul lui... Și când mă gândesc bine, când judec cu mintea deacum, când caut să adun unele fapte pe care atunci, copil, le treceam cu vederea, găsesc cu mirare că *Domnu* era un om foarte necăjit, hărțuit de nevoi, hărțuit de administrație, că cu greu își ducea gospodăria lui, că veniă de multe ori amărît, ca să ne dea cu dragoste, învățătura de toate zilele... Dar atunci nu, atunci *Domnu* era om fericit pentru mine, eră un om care n'avea altă grijă decât să ne spuie istorii mișcătoare.

Ca dânsul poate au mai fost mulți. Și toți, dragă prietene, când te gândești bine, au fost niște apostoli, cari au îndurat sărăcie și batjocură, cari au trecut printr'un vifor de nemulțumiri și vorbe rele, și cari totuși au izbutit să-și îndeplinească cu bine menirea...

Domnu nostru ne-a învățat rugăciuni, ne-a învățat cântece care erau așa de frumoase pentru copilăria și pentru sufletele noastre, deși nu le înțelegeam bine; ne-a învățat să credem și în alte lucruri, în trecutul și vrednicia noastră, lucruri pe cari mulți le batjocoreau în acea vreme; ne-a învățat multe, de care aminte nu ne mai aducem, dar care au rămas în fundul sufletului ca semințe bune ce au înflorit bogat mai târziu...

Imi aduc aminte... Intr'o seară ne strânseserăm la școală, la împletit panere. Ședeam în cerdac, în cerdac la *Domnu*,

și unul spuneă o poveste. Eră o liniște mare în împrejurimi în primăvara aceea, și departe, spre Siret, se auziă, abia se auziă un cântec de fluer. Umbrele înserării ne învăluiră, povestitorul tăcù, și noi rămăseserăm fără vorbe, cu Domnu în mijlocul nostru, ascultând adierea depărtată a cavalului.

Deodată Domnu zise:

«Măi băeți, stați, c'am să vă citesc și eu o poveste....»

Și a așezat la geam, pe dinlăuntru, o lampă, și în lumina ei, acolo între noi, ne-a cetit *Harap-Alb* al lui Moș Creangă. Glasul lui curgeă domol și basmul ne fermecă pe toți ca un cântec frumos. Povestea mi-a rămas adânc săpată în suflet, și, mai târziu, când am cetit o într'o odăiță scundă, în Iași, pe când făceam liceul, am stat mult și m'am gândit la seara când o cetiă învățătorul, m'am gândit ca la o altă poveste senină a copilăriei mele...

Dintre toate amintirile frumoase, aceasta, seara când ne-a cetit povestea, rămase stăruitoare în piroteala mea, în legănarea trăsirii mari, pe când clopotele sunau încet prin liniștea pădurii. Treceam printre două ziduri de verdeată care-mi trimeteau aburii răcoroase, și mă apropiam repede de locul unde a fost odată școala, unde am cântat, unde m'am jucat, unde Domnu și-a petrecut atâția ani —treizeci— dăscăbind șiruri după șiruri de copilandri cu ochii neliniștiți.

Acolo nu mai e nimic, e loc gol, și Domnu, îmbătrânit, cu părul alb, se plimbă încet, cu mâinile la spate singur și trist.

Il întreb:

«Ce mai faci?»

— Greu, greu! îmi răspunde. De-acuma mă duc să mă întâlnesc cu *Harap-Alb* și cu Creangă....»

Și par'că mă cuprinde o înduioșare, mă uit la dânsul și nu-mi vine a crede că el e omul tânăr care altădată ne-a strecurat în suflete atâta credință și atâta foc!

M'a deșteptat larma glasurilor și lumina albă a câmpiei. Târgușorul meu se vedeă departe, într'o îngrămădire de acoperișuri negre și roșii. Eram neliniștit, voiam să văd cât mai curând pe dascălul copilăriei.

Și vezi tu, dragă, poate scrisoarea aceasta de-aceea e așa de sentimentală și așa de plină de puncte de exclamație, pentru că vestea pe care am aflat-o a fost tristă. Totuși trebuie să mă aștept la ea. Domnu nu mai era nici vesel, nici trist, nici bătrân... După ce și-a isprăvit cei treizeci de ani de dăscălie s'a dus unde-i locul tuturor. Câte ceva din sufletul lui a rămas în sufletele multora, dar el nu mai este, și-a îndeplinit cu anevoie o muncă greă de care nu s'a plâns și prin care n'a strălucit, — a murit împăcat ca mulți alții, și acuma se odihnește!

Iar tu mă vei ertă că te-am făcut să pierzi jumătate de ceas cu aceste lucruri așa de vechi.

Mihail Sadoveanu.

Obiceiuri și credințe din Maroc.

puneam în numărul trecut că obiceiurile locuitorilor din Maroc sunt foarte ciudate.

Sunt în adevăr lucruri cari nici nu pot să intre în mintea noastră.

Să vă spun unul.

Știm că au fost odată robi și în țară la noi; dar cu greu ne închipuim să mai fie și acuma undeva asemenea dispreț pentru *om*, această făptură după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

În Maroc sunt robi și sunt târguri unde se vând robi. Iată cum este un astfel de târg.

O curte mare. De jur împrejur, bolți unde sunt strânși cumpărători. Unii neguțători stau cu «marfa» lor sub vreo boltă; alții o plimbă de colo până colo, strigând lumea s'o vază. Am văzut aici — zice călătorul care a fost de față — cum bieteles femeii ședeau jos pe un covoraș și cum mușteriii le pipăia să vază dacă sunt sănătoase, le deschidea gura să le vază dinții... întocmai cum faci când cumperi un cal.

Prețul roabelor variază după priceperea lor. Cele ce se iau numai ca servitoare, sunt eftine; cele cari se iau ca să cânte sau să facă bucate, sunt scumpe.

Unele se cumpără pentru a fi neveste, religia lor permițând bărbaților a aveă oricâte femei. Acestea sunt cele mai norocoase, căci dacă nasc un copil, încetează de a fi roabe și copilul devine legitim.

În genere, situațiunea femeilor este foarte înjosită. Ele nu au nici o învățătură și toată viața lor e plină de credințe deșerte. Dacă bărbatul e supărăcios, femeia aleargă la un vrăjitor să i descânte; dacă copilul țipă ori e bolnav, ea aleargă la alt vrăjitor; dacă un băeat e leneș, la vrăjitor; dacă vreun membru al familiei e dus în vre-o călătorie și n'are știri dela dânsul, iarăș la vrăjitor se duce.

La un lucru țin mult femeile deacolo: să se îmbrace frumos.

Îmbrăcămintea lor se alcătuește dintr'un halat lung până la picioare; pe deasupra o cămășuță, legată la mijloc cu brâu de piele ori de mătase. Umblă fără ciorapi, cu niște papuci împodobiiți cu fir de aur. Pe cap poartă o bazma de mătase și peste ea o mică coroană de carton acoperită cu lână brodată sau cu pietre scumpe, după cum îi dă mâna fiecăreia. Cele bogate poartă cercei, brățări, inele la picioare, salbe la gât. Toate se vopsesc pe obraz și pe buze și își fac sprincenile și genelă.

Deși legea dă voe bărbaților să aibă oricâte femei, acest obicei începe să se cam părasească. Mai ales oamenii săraci, au o singură nevastă, care costă mai eftin de cât un *harem*.

Neveste multe are sultanul. El este silit la aceasta, căci

pe lângă nevestele pe care și le ia el singur, trebuie să primească darurile care i se trimet de către pași și aceștia își dau silința să-i trimită femei frumoase de prin diferitele părți ale țării.

Locuitorii Marocului țin mult ^{*} la credințele lor religioase. Chiar împărțirea zilei se face după rugăciuni: la două ceasuri din noapte, este rugăciunea dimineței; între trei și patru ceasuri după prânz, este rugăciunea apusului; pe la 9 seara este rugăciunea nopții. Afară de rugăciunea de dimineață, toate celelalte se anunță din turnurile bisericilor de către anume preoți cari se chiamă *muezini*.

Biserici sunt multe; ele se chiamă *moschei*. Sunt făcute cam după un plan: un șir de clădiri în jurul unei curți și în mijlocul curții o fântână.

Mai țin ei și la mâncare. ^{*} Mănâncă feluri multe însă numai la prânz; iar seara mănâncă foarte puțin.

Călătorii cari au fost ospătați în casele Marocanilor povestesc lucruri uimitoare despre mesele lor.

Înainte de masă se dau la toți mosafirii câte o ceașcă sau două de ceai cu foarte mult zahăr și cu mentă. Pe urmă se duc lighiane și ibrice, toată lumea se spală pe mâini, pentrucă acolo nu se mănâncă cu furculița.

Apoi se aduc bucatele. Iată ce spune călătorul italian de care am pomenit în numărul trecut.

«Am gustat din primul fel cu incredere. Dumnezeu! Aș «fi vrut să am înaintea mea pe bucătar ca să-l strâng de «gât. N'ași putea să spui ce gust aveau bucatele. Mi-se părea «că au turnat în farfurii toate borcanele cu pomezii și toate «sticlele cu parfumuri din prăvălia unui coafor. Mi-eră neaz «cu atât mai mult cu cât vedeam că pomezile și parfumurile «astea stricau gustul peștelui, puiului, mielului, care se în- «trebuințase ca să prepare feluri de mâncare. Și câte feluri «vă inchipuiți că ne-a dat? Cu fructe cu tot... 23!»

23 de feluri a mâncat Italianul în orașul Tanger; iar în orașul Fez, unde li s'a dat un prânz de onoare, a mâncat 28 de feluri!

Călătorul francez ne spune și el despre mesele din Maroc. Sunt tot ca acum treizeci de ani. Tot feluri multe, tot gătite cu multă grăsime, mai ales cu untdelemn; iar după masă toată lumea se spală pe mâini și își parfumează hainele, apoi se întind pe sofale și ascultă muzica.

Mese mari se dau și cu prilejul sărbătorilor dela căsătorii. Fetele se mărită la 15—16 ani, iar băeții la 20—25.

Acolo fetele n'au zestre, ci bărbații trebuie să dea parale când se însoară. Cu suma dată de ginere se cumpără de obicei haine.

Actul de căsătorie se scrie într'o moschee de către un preot anume însărcinat cu asemenea lucru. Logodna se face printr'o mare petrecere în casa părinților fetei. Mama ginerelui dă fetei un dar; iar fata a doua zi după logodnă, gătește bucate și le trimete ginerului. El și-adună prietenii, mănâncă tot și trimete înapoi vasele goale, însă cu daruri.

Când are banii pentru plata zestreii, îi trimete prin doi prietenii la părinții fetei și atunci se face nunta, într'o luni sau într'o joi.

Înainte de căsătorie, fata trebuie să facă șapte băi în șapte zile.

În ajunul nunții încep petrecerile cari țin șapte zile. Aceste petreceri nu se fac însă în casa bărbatului, ci în altă casă anume închiriată. Aci stă mirele toată ziua de petrecere cu prietenii, iar seara se duce acasă.

Mireasa își schimbă hainele în fiecare zi; însă poartă părul înodat și n'are cingătoare. Ia a șaptea zi, bărbatul desface părul nevestei și-i pune cingătoare. Atunci căsătoria este definitivă.

Radu.

Stropitul viei contra manei.

Cm vorbit în fiecare an de acest tratament, care a început a deveni și la noi ceva obligatoriu ca și în țările civilizate. Cu deosebire în regiunile unde se reconstitue viile cu vițe americane, tratamentul contra manei este introdus și el ca o operațiune culturală obișnuită.

Credem că acest progres va merge mai departe și în curând vom putea spune că tratamentul contra manei este o operațiune culturală obișnuită.

Cât pentru materiile întrebuințate în tratament, cea mai răspândită a rămas tot zeama bordeleză, compusă din piatră vânăată, var alb și apă. Mai sunt și alte soluțiuni pregătite, care pot fi bune, dar noi recomandăm a nu se întrebuința decât atunci când se cunoaște compoziția unei substanțe, și se știe cu siguranță că experiențele practice au dovedit că aceste preparațiuni sunt eficace.

Tocmai pentru aceste motive, cel puțin până în prezent, am recomandat mai mult zeama bordeleza pentru că practica de zeci de ani a dovedit că este foarte eficace, că este ieftină, și nu are decât un mic cusur, de a se lipi puțin pe foi.

Mai insistăm asupra punctului următor, să facem primul tratament îndată ce a sosit timpul, adică luna Maiu, când lăstarii au 12—15 c.m. lungime, și înaintea înfloririi. Acest tratament să-l facem chiar dacă nu s'ar ivi boala, căci tratamentul este mult mai bun, atunci când îl facem pentru a împiedică ivirea boalei (tratamentul preventiv) decât când a apărut. În acest din urmă caz, îl facem curativ, dar trebuie să știm că el nu vindecă foaia dejă atacată ci numai oprește boala în loc.

Al 2-lea tratament se face după trecerea floarei, adică pe la începutul lunii lui Iunie.

Cei mai mulți autori, și noi chiar, am recomandat ca primul tratament să fie mai slab (adică cu $1\frac{1}{4}\%$ piatră vânăță); iar al 2-lea mai concentrat (adică cu 2% piatră vânăță).

Asupra acestui punct d-l L. Degrully, profesor la școala de agricultură din Montpellier, serie în revista «*Le Progrès Agricole & Viticole*» următoarele:

«Mulți ne întreabă dacă trebuie să întrebuițăm zemuri cu diferite doze diferite, după cum este vorba de 1-iul, al 2-ilea, sau al treilea sulfatigiu.

«Astfel adeseori s'a recomandat să se întrebuițeze zeama mai slabă pentru primele tratamente și o zeamă mai concentrată pentru ultimele tratamente, însă fără a se arăta vr'o dată în mod rațional pentru ce să se procedeze astfel.

«Dacă judecăm lucrurile din punct de vedere teoretic, atunci vom ajunge la o concluziune contrară, fiindcă primii lăstari și primele foi tinere sunt mai sensibile la atacul boalelor, decât foile bătrâne și lăstarii deja vechi dela finele primăverii.

«Dar fără a merge așa departe, putem afirmă că primele foi, cu siguranță că nu vor fi mai rezistente la boală, ca cele ce vor apare mai târziu.

«Pe de altă parte se știe din experiențe, că primele atacuri ale manei sunt mult mai violente; mai cu seamă când boala atacă ciorchinii tineri înainte de înflorire; cele mai mari dezastre pe care le-am înregistrat de 20 de ani, se datoresc tot la aceste invaziuni timpurii, fulgerătoare, în vii ce nu fuseseră încă tratate».

«Practica de a mări doza de piatră vânăță, pe măsură ce se dezvoltă vița, nu are nici o bază științifică și este poate chiar contrară faptelor observate până acum. *Prin urmare nu e nici un cuvânt pentru care trebuie să modificăm doza după epoca tratamentelor. Ceeace trebuie neapărat modificat este cantitatea de lichid de răspândit la hectar și care trebuie natural să fie proporțională cu suprafața foilor de tratat*».

«Nu se pot preciza cifre exacte de cantitățile de lichid pentru fiecare tratament. Va trebui mai multă sau mai puțină, după vârsta viței, depărtarea butucilor, și dezvoltarea sistemului lor foios. La 1-iul tratament, 180—200 litri de zeamă la hectar poate fi îndesulătoare, dacă vegetația este puțin înaintată. Însă la al 2-lea și și al treilea tratament trebuie socotit minimum 500—600 litri la hectar, mai adeseori 700—800 litri, dacă voim să protejăm bine toate foile; și noi am văzut aplicându-se până la 12—15 hectolitre pe hectar, la vii atinse de blak-roth.

«Pulverizatoarele care stropesc foarte fin, permit a se face o economie de $\frac{1}{4}$ lichid, evitând perderile de zeamă, care se adună pe foi în cantitate exagerată, formând picături prea mari, care neputând stă pe foaie cade jos».

Viticola.

Petele de petrol de pe haine se scot astfel: (hainele colorate). Pune pe ele un aluat făcut din pământ de oale și apă. Aluatul după ce s'a uscat, se perie și haina rămâne curată.

Serbările dela Constanța.

Azi, 15 Maiu, se fac frumoase serbări în Constanța în prezența M. S. Regelui și a Familiei Regale.

Mai întâiu se inaugurează noul vapor «România», care va face curse între *Constanța-Constantinopol-Smirna-Pireu*. Acest vapor e cel mai mare, pe care-l avem noi pentru călătorii pe mare. El are o lungime de 112 metri și o lărgime de 12 m. 75. A costat 2.270.000 lei.

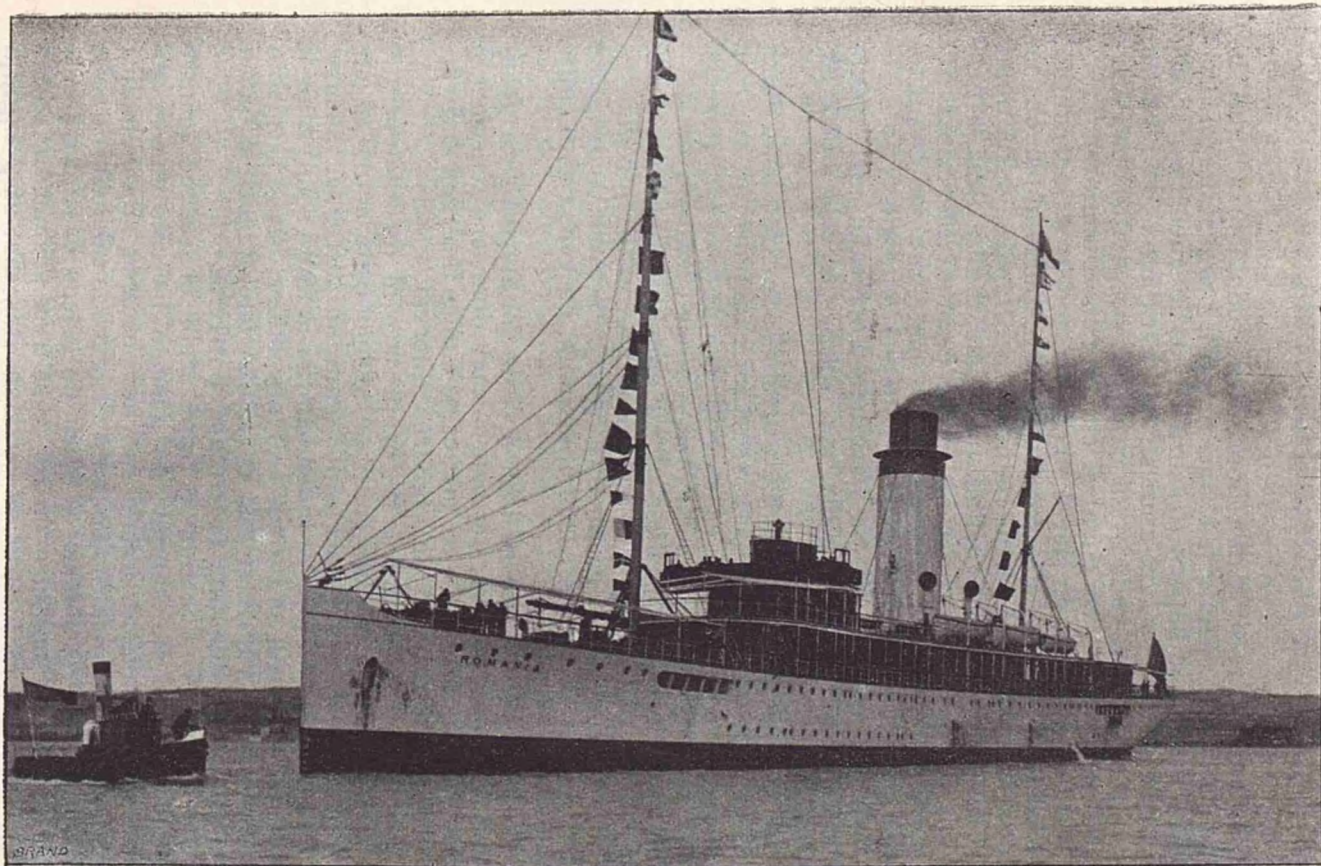
Colonelul Coandă,
directorul serviciului maritim român.

Acest vapor poate transporta 1.000 tone marfă, 120 călători cl. I, 36 cl. II și 300 cl. III.

Cu această ocaziune se va inaugura și firul telegrafic, care leagă direct Constanța cu Constantinopol.

Cum se vede, țara românească face neîncetate progrese, mulțumită înțeleptului ei Rege și harnicilor români.

Vaporul „România”.

Părintele Portocală.

Cine n'a trecut și n'a poposit nici odată prin satul Isvorîștea, călătorind spre munții prăpăstioși ai Ciahlăului, în natișca (trăsură cu coș de nuele fără arcuri, de obicei a vre-unui străin, harabagiu de profesie, n'a putut să vadă și să cunoască pe cuvioșia sa Părintele Portocală; om cu darul și cu frica lui Dumnezeu.

Mai mult scund, cu părul și barba mare și încăruntită, roșcovan la față și mai rotofei la trup, purtându-și cu semeție respectabilă-i burtă înainte; în cât pare, după nume și înfățișare, a aminti definițiunea pământului după o geografie de pe vremuri a clasei a 3-a primară care zicea că: «pământul e rotund întocmai ca un măr sau ca o portocală, mai turtit la poli și mai umflat la equator.»

Cam tot așa e și Sf. Sa Părintele Portocală, mai rotunzior la mijloc și, comparativ, mai subțire la cele două extremități.

Iar de mă ve-ți întrebă dacă acesta-i adevăratul său nume sau de este numai iscoada vre-unui răutăcios, nu vă voi putea-o spune, e destul ca să știți că după această poreclă, pusă pe lângă cuvântul Nicolae — numele său de botez, — Părintele Portocală e cunoscut nu numai prin partea locului, dar și prin satele depărtate cale de poștii întregi.

De altfel, suflet bun, milostiv, și lesne ertător, cu dragoste către păstoriții săi pe care-i îndeamnă, cu vorba și cu fapta spre tot binele.

Voiu și harnic, nu se lasă a fi de fel stăpânit de greutatea trupului și a vârstei sale — căci doar are cincizeci și cinci de ani împliniți — ci muncește ziulica întregă mai vârtos ca un flăcău plin de vigoarea tinereței.

Părintele Portocală are ca drept cuvânt de înțelepciune și îndreptățire a acestei continue și neobosite activități următoarele vorbe: «Atunci când omul nu lucrează, necuratul pune stăpânire pe el îndemnându-l la fapte rele», și acest lucru se grăbește să-l spue atât nevestelor, cât și gospodărilor de orice vârstă și mai cu seamă fetelor mari și flăcăilor, aproape totdeauna la vremea potrivită.

Așa de pildă: ducându-se după trebi și trecând printre ulițele înguste ale satului, de găsește pe câte cineva șezând sau dormitând, numai ce-l auzi că zice, «da ce bădică Ghiorghieș azi e sfântul sărăcilă cu cruce la calendar de rozi, tolănit la umbră, cămașa și ițarii de prispa casei, nu știi că diavolul pune stăpânire pe cel ce-și trece vremea în zadar? mai bine vezi că pustiul de buruiian mai, mai să-ți înghiță popușoieșii.»

Omul rușinat se scoală, iar Părintele își vede de drum. Dar, la o altă răspântie glasul sf. sale se aude iarăși zi-

când: «Și cum văd fină Nastasiică te-ai așezat pe odihnă în zi de lucrătoare par'că ai fi de eri, de-alaltăeri și tu; ca mâine, poimâne ai s'auzi cântându-ți «Isaiea dănțuește» căci, măre, cred că știi mai bine decât mine că Costache-a Floarei nu te slăbește din șagă nicăeri pe unde te întâlnește; și decât ai păzi rădăcina celui copac, mai bine mai împunge din pârdaľnica de zestre că doar nu te-i mărită cu spinarea goală să rădă de tine tot satul».

Și așa, aruncând câte-o vorbă ici și colo, Părintele Portocală se trezește ajuns mai mult pe negândite unde trebuia și caută în grabă ași împlini toată trebușoara; iar sătenii îndemnați de glasul blând și de sfatul său binevoitor, se nevoesc cași fără iscoadă din partea părintelui a nu-și trece vremea în zadar nici chiar în zile de sărbătoare.

De aceia să nu vă pară curios auzind spuinđu-vi-se, că mai frumos cum e astăzi satul Isvorăște mai rar să se poată vedea. Căci, de unde până la venirea Sf. Sale, satul era sărac și neîngrijit ca vai de el, cu căsuțele mici și sărăcicioase, clădite la voia întâmplărei, cu bisericuța mică de lemn, pe alocurea putrezit și aproape uitată într'un colț al satului; astăzi Isvorăștea e un adevărat izvor de sănătate, de belșug și de lucruri de tot felul.

Așezat la poale de dealuri acoperite de grădini și livezi, cu căsuțele întocmite la rând și albe ca zăpada de par a face cu ochiul drumețului grăbit, care încântat la vederea lor și a satului se hotărăște mai mult nevrând să-și întreprună călătoria către munți și poposind să-l viziteze; atunci printre cei întâi ce-ți ese în nainte întâmpinându-te cu un «bine ai venit», grăit din toată inima e și Părintele Portocală.

Cum natura i-a hărăzit o fire blândă, după câteva clipe de convorbire te simți atras la glasul său, și cu toată oboseala pricinuită de sdruncinăturile căruței fără arcuri, nu poți a nu răspunde în mod afirmativ, la dorința ce părintele o are de a-ți arăta locurile mai însemnate din împrejurimi, vatra satului, de altă dată, bisericuța cea nouă de piatră, zidită și zugrăvită din milostenie, cu cimitirul frumos îngrădit pe coasta dealului. Aturci, Părintele Portocală, în urma celor arătate, văzându-te vesel, începe să povestească cu glas domol, trecându-și mulțumit mâna prin barba-i cărunță și mare: «Hei domnule, cine a zis că românul e din firea lui plecat către rău, leneș sau nedibaciu, n'a căutat a cercetă și a cunoaște adevărata lui fire.»

Și așa, cuviosul părinte, urmează să înșire liniștit toate peripețiile vieței păstorești de mai bine de un pătrar de veac, din care cu drept cuvânt se pot vedea meritele netăgăduite de nimeni ale Sf. Sale, ca unul dintre acei, ce a putut înțelege și deșteptă adevărata fire a românului; des-

chizând gustul și inima păstoriților săi, spre tot lucru bun și de folos.

De obicei, această cuvântare duhovnicească se isprăvește prin dorința ce părintele o are de ai vizită locuința, ce întrupează cu adevărat un model de gospodărie sătească; după care cu aceiași bună voință te readuce la locul de descindere.

Uitasem a vă spune că pe tot întinsul drumului copilașii voinici și drăgălași purtând buchete de flori de câmp sau cofele mici cu fragi și cireșe, te întâmpină pe întrecute să le cumperi; sunt fini de-ai mei adăogă vesel Părintele Portocală, mângâindu-i pe fiecare și întinzându-le mâna mititelor să i-o sărute.

Ar mai găsi încă multe de povestit Sf. Sa, dar căruța gata de plecare, așteaptă să te zdruncine din nou și părintele își iea rămas bun, dorindu-ți din toată inima călătorie fără primejdii.

Constantin Păun.

„Societatea Țesătoarea”.

D-l Antonescu revizorul școlar al circ. I Ilfov, a dat diriginților din circumscripția sa, următoarea circulară, cu privire la această societate:

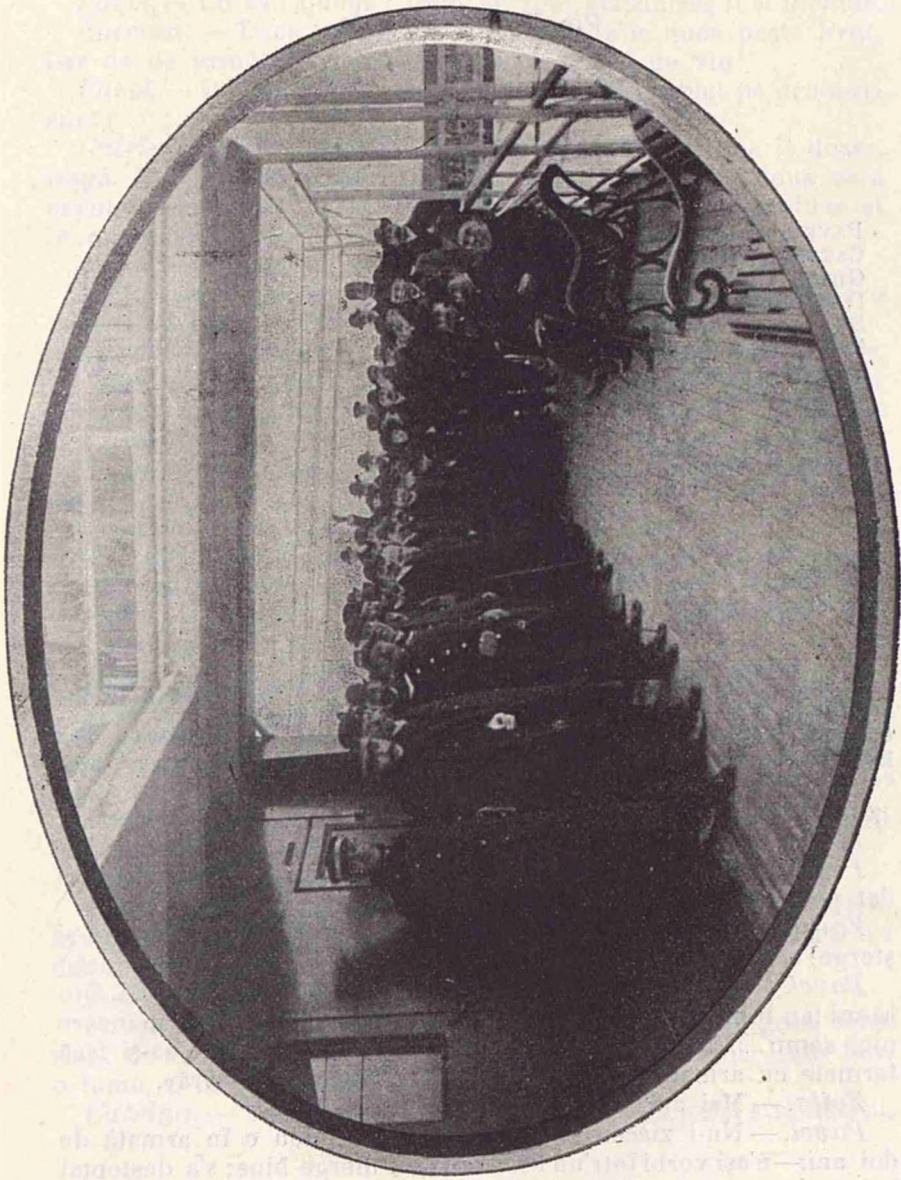
După cum vă este bine cunoscut, s'a înființat în București o societate cu numele «Țesătoarea», pusă sub Înaltul patronaj al M. S. Regina, care are de scop de a dezvoltă și la noi în țară o cultură rațională a viermilor de mătase.

Cultura viermilor de mătase ca și a albinelor, s'a practicat la noi din timpurile vechi și nu așa de mult, formă una din principalele ocupațiuni ale locuitorilor dela sate, și chiar dela orașe, contând ca un mijloc însemnat în bogăția țării.

În timpurile din urmă însă, această frumoasă și folositoare ocupațiune scăzuse cu totul. Atunci M. S. Regina se puse în fruntea societății «Țesătoarea», dând o pildă vie de muncă și dragoste pentru populațiunea acestei țări și îndemând-o să reînceapă această folositoare cultură, însă de astădată pe baze raționale. În acest scop s'a și delegat un număr de 10 învățători în acest județ cari să călăuzească pe crescători la o rațională cultură a gândacilor de mătase.

În această foarte laudabilă mișcare de regenerare economică, toți factorii principali dintr'un județ trebuie să deă concursul lor. Nimeni nu poate tăgădui, Domn . . . Învățător . . . , că d-v nu sunteți printre cei dintâi cari trebuie să dați mână de ajutor, cu sfaturile și cunoștințele d-v, acestei instituțiuni—D-v cari ați fost Apostolii atâtor începuturi de acest gen.

Deci, în considerațiunile celor ce preced, subscrisul are onoare de a vă invita să dați tot concursul celor cari se ocupă cu creșterea viermilor de mătase în comuna d-v, îndemnându-i și conducându-i cu sfaturile și priceperea d-v.

Pe Bordul Vaporului „România“.

Mila Regelui sau Ilie Pribeagul

«FIE PÂINEA CÂT DE REA
TOT MAI BINE 'N ȚARA MEA.»

Piesă în Trei Acte

DE

SOFIA NADEJDE.

PERSOANELE :

PAVEL, țăran, în vârstă de 55 de ani.
CATRINA, femeea lui, de vre-o 50 de ani.
GHIȚĂ, feciorul lui Pavel, de 26 de ani.
ILIE, feciorul Catrinei.
NUȚA, nora lui Pavel.
ZOIȚA, sora Catrinei, mai mică.
TOADER CLANȚĂ, bătrân din sat.
ANTON, flăcău, în armată.
ZAMFIRA.
VASILE, fiul Catrinei, dezertor.
DOCHIȚA, o babă.
Flăcăi, fete, săteni, un scripcar și un cobzar.

ACTUL I-iu.

La dreapta o casă țărănească, acaret vechiu.
La stânga poartă. În fund livadă.

SCENA I-a.

CATRINA (legată la cap cu testemel cafeniu, înflorit; îmbrăcată cu fotă neagră cu roș, cămașă albă cu alțițe roșe, stă pe prispă, toarce). PAVEL (cu ȋtari creți, cămașă albă, mânecile sumese, stă pe un scăunel; ciopește haragi). ZOIȚA (cu fotă albastră închisă, ștergar alb, cămășă albă cu borangie, vine prin fund,

Zoița. — Bună ziua, lele! Spor la lucru, hădiță!

Pavel. — Să deă Dumnezeu!... Tu ce mai faci? De mult n'ai dat pe la noi!

Zoița. — Uităte, m'am abătut acuma, (privind pe Catrina, care-și șterge ochii cu dosul mânei) — Ce-i, leliță? Nu ți-s boii acasă?

Pavel. — Mai întrebii? Ți știi focul! M'a năucit și pe mine. Oiu să-mi iau lumea în cap. «O!» și «o!» Nu-mi tiencește nici mâncare nici somn... Nu m'a ascultat! I-am zis: «Lasă-l, femeie să-și facă formele cu armata, să-și împlinească datoria către țară».

Zoița. — Mai așa!

Pavel. — Nu-i ziceam? Uitate, Ghiță al meu e în armată de doi ani,—n'ași vorbi într'un ceas rău,—îi merge bine; s'a deșteptat la cap, a deprins miliția și alte învățături; între străini se deschide mintea.

Catrina. — Sunt muștrată și de păreți. Credeam... slab cum îi știi!

Pavel. -- Ce slab? Tot de carne și oase! Așa l'ai deprins de mic, tot cocolit.

Zoița. -- Nu-ți fă, lele, sânge rău. Intr'o bună dimineață te pomenești că vine! L'o ajunge, el, dorul!

Pavel. -- Ce să-lajungă? Cum ar veni, stăpânirea îl și închide.

Catrina. -- Dacă ar trăi bietul tată-so, s'ar duce peste Prut, i-ar da de urmă. Nu l'o fi înghițit pământul de viu!

Pavel. -- Poltim colac! Eu, om bătrân, de umblat pe drumuri sunt?

Catrina (cu mustrare). -- Unde nu-i al tău! Cine îl doare, leagă. Mai bine'mi frângeam gâtul decât îmi legam a doua oară capul. Mi-am luat bărbat, nu tată copilului. Acela s'ar duce și în piatră sacă; dar e în mormânt! (își șterge ochii).

Pavel. -- Spune, tu, Zoiță, c' stric eu?

Zoița (stând pe prispă) -- Nu-ți fă, lele, inimă rea, poate o veni. Ce-i bădița vinovat?

Pavel. -- Ce tot îi dai? Să înfunde pușcăria? L'au dat dezertor.

Catrina (aruncând turca) -- Să știi, Pavele, cu tine dintr'o strachină nu mai mânânc... Să-mi faci rost de bani... Mă duc să-l caut.

Zoița. -- Taci, lele! Vrei să zică oamenii c'ai luat lumea 'n cap?

Pavel. (cu necaz) -- O roade zavistia la inimă.

Catrina. -- Ba oiu munci pentru fie-ta și noră ta! Tot socoteam: s'o răpezi pe furiș, ne-o trimete vești,

Zoița. -- Asta-i! Ba, de când a venit Ghiță din armată, nu-și află femeea loc. Ce? I-am dat dintr'al tău?

Zoița. -- Crede, bădiță, ce mai e ca focul după copil?

Catrina. -- Să nu știi de-i la Soare apune ori la Soare răsare? Gol, flămând, vitruit de boală, n'are cine-i da o lingură de apă! E oare ceva mai amar decât străinătatea? Mai bine mureă de mic!

Pavel. -- Ești de vină. Cum te naști și mori, așa trebuie să-ți faci și datoria către țară.

Zoița. -- Mai așa!

Pavel. -- Eu, n'am fost și în războiu? Am avut zile, uitete m'am întors bun teafăr. Fac feciorii de boeri armată. Dacă li-i dat să nu moară, nu mor.

Zoița. -- Chiar așa.

Pavel. -- Te-ai uitat în gura lehăilor, «că armata e greă, celor slabi de înger le rămân oasele pe acolo». Minciuni! Cum face o lume, o făcă și odorul tău.

Catrina. -- Voind să-i fac bine l'am aruncat în focul străinătății.

SCENA II-a

Cei de sus, Ghiță (port țărănesc).

Ghiță. -- Bine-ai venit, mătușă Zoiță! De mult n'ai mai fost pe la noi!

Zoița. -- N'am fost că sunt singură. Pe cine să las casa? S'a

mai înădit un diavol de uliu. Cât nu-i prinde veste, înhață găina.

Ghiță (râzând) — Gâcesc eu ce dor te-a adus.

Zoița. — Lesne de găcit: în sat la noi nu s'a făcut boabă, nici de poftă.

Chiță. — Oameni îndărătnici! N'ascultă învățătura. Ai fost în vie la noi?

Zoița. — Pe acolo am venit. . . Mai mare dragul. Stau strugurii ca purceii. La noi mana a uscat și foile.

Ghiță. — Păi! La regiment aveam un pogon de viță. Căpitanul ne-a zis: «Mă băeți, cinci tufe nu le stropiți de loc cu saramură să vedem ce s'o alege». S'a ales ca de praful din drum! Vorba d-tale, s'au uscat și foile, nici la anul n'au rodit.

Pavel. — Pe noi nu ne râdeă satul?

Ghiță. — Toamna râdeau mânzește.

SCENA III-a

Cei de sus, Nuța (cu furca în brâu).

Nuța. (către *Ghiță*), — N'ai plecat încă? Grăbește că înoptezi! Ce faci tușe?

Ghiță. — Tătucă, ia pușca dela mine, dă o raită prin deal. E o laie de țigani în marginea satului; se furișează dancii ca șerpui; tură de zvântă. Cu bine și noroc! (ese pe poartă).

Pavel. — Unde se duce el, Nuță?

Nuța. — La suprefectură.

Pavel. — Merg să iau pușca.

Nuța. — Cu băgare de seamă, e încărcată.

Pavel. — Asta-il! Mă înveți, tu, a umblă cu pușca! Când s'ar face atâția pitaci câte focuri am tras la războiu, și toate în plin. Chiteam Turcul drept la mir. (ese prin fund).

Zoița. — Ți-i frumușică fata?

Catrina. — O slută ca mă-sa.

Nuța. — Ori ca ta-so.

Catrina. — A tunat și v'a adunat.

Zoița. — D-ta zici în șagă și Nuța o lua-o înnadins.

Catrina. — Nu-i rea de supărare.

Nuța. — Las. mamă, știu unde bați.

Catrina. — Bine că știi.

Nuța. — Ai fi voit să mă călugăresc? Nu eram logodită cu Ilie. El cu toate fetele glumea. *Ghiță* nu-i ca și al d-tale? El o să vă comande.

Catrina. — Mi-ți da voi de pe ce apa curge. *Ghiță*, cum a venit, a pus mână pe trei pogoane de vie! Mila mea e departe!

Nuța. — A luat parte dela mă-sa.

Catrina. — Cât a fost în armată mânila astea au muncit via. De socru-to numai gura. Îl știi.

Nuța. — V'ați folosit de roadă.

Catrina. — Dar lui în armată câte i-au trebuit!

Nuța. — Care părinte nu-și miluește copilul? Un ou de are, îl face pe din două.

Catrina. — Miluesc.... Pe al meu, îl mănâncă străinătatea!

Nuța. — Stricăm noi? De ce-a fugit de armată?

SCENA IV-a

Cei de sus, Clantă (om bătrân, plete albe, ras, mustăți albe, portul țărănilor din Moldova, vine pe poartă).

Clantă (glumeț) — Piii! Bine o nimerii: numai neveste tinere și harnice, foc! Mâncarea pe azi, lucrul pe mâne!

Zoița. — Ferice de noi, c'am întinerit!

Clantă. — Ha! Ha! Ha! Cine? Tu? Fost-ai leleo, când ai fost! Uitete nevestica asta: par'că o hrănește bărbatu cu miez de nucă. Dar și soacra, nu fie de deochi, o ține numai în palme... Vreau să zic: pe palme.

Nuța. — Mă iubește ca sarea în ochi.

Clantă. — De gustul tău nu s'o întoarce crângul lumii!

Catrina. — Vorbiți de clacă.... Ce se mai aude pe la primărie, bade Toadere?

Clantă. — Păi, știu un lucru mare, mare, să te bucuri tu, Catrino.

Catrina. — Ce?

Clantă. — Ha? Ce-mi dai, să-ți spun?

Catrina. — O mulțămită.

Clantă. — Nu ține, draga moșului, nici de saț, nici de sete.

Nuța. — Zău spune, moșule, s'o mai veseli mama.

Clantă. — Cum? Așă de pomană? Nu-i Sâmbăta moșilor... Catrino, strânsă ești la mână; fă și tu cinste în sănătatea lui Ilie. Aveți must, cum e mai bun: pișcă de limbă.

Catrina. — Bietul Ilie! Patru ani! Par'că a intrat în pământ.

Clantă. — Ilie o să vie... Pui cu mine rămășag?

Catrina. — Bade Toadere, să nu mă minți, c'o pățești!

Clantă. — Ha! Ha! Ha! Cine-a fost să te mință te-a mințit de mult. (râd toți).

Catrina (merge în casă).

Zoița. (râzând) — Poznaș te-am pomenit! Văd eu că ți-i sete.

Clantă. — Crezi? Dar tu, Nuța, te împaci cu Ghiță? cam țănduros?

Nuța. — De când ești Duhovnic?

Clantă. — Să te învăț un leac. Vezi pe bărbat supărat, ia apă în gură. Toată pasărea pe limba ei pierе.

Catrina. (vine din casă c'o ulcea și o cană de must, cinstește pe Clantă).

Clantă. — Noroc! (beă) — Pii! dar tare-i! Par'că îs furnici prin limbă. Și dulce ca mutsa. Brava lui Ghiță! A lăcut minuni cu via lui. Ce-a sulemenit-o, ce-a stropit-o c'a eșit bună. Acuma tot satul, după el. Vezi? Omul e ca momița; face unul, hai cu toții!

Catrina (cinstește pe Zoița).

Zoița. — Să te bucure Dumnezeu cu ce dorești.

Clanță. — Să mai am vre-un băiat, l'ași bate și l'ași trimete la armată.

Nuța. — Doar n'ar fi prost să nu meargă. Cine să apere țara?

Catrina (cinstește pe Nuța) -- Of! Doamne, n'ași mai îndemnă nici pe dușmani.

Nuța. — Las', mamă, ce te mai superi!

Catrina. — Bea, nu mai face nazuri, gură bogată!

Clanță. — Bea, Nuță! Te bate soacră-ta!

Catrina. — Tot îi dă cu ce-a învățat ea. N'or mai fi toate cu lapte. De unde știi ei ce-a fost de când lumea?

Clanță. — Ia știu! Cine are carte are patru ochi. In carte spune dela moș Adam, Scrie tu acu ceva și pune-o bine; peste o sută și o mie de ani cine-o găsi-o, vede ce-am vorbit azi.

Catrina. — Chiar! Mari lucruri! Spune odată ce-ai auzit. Ori îs cai verzi?

Clanță. — Păi! Dacă mă înfrunți, tac mă chiamă.

Zoița (râzând) — Vorba mea! Ți ai stâmpărat setea? Ce zor mai ai!

Catrina. — Să nu mă fi mințit, moșnege!

Clanță. — Eu moșneag? Uitete colea: Nuțo, bătrân sunt eu? (își sucește mustața).

Nuța. — Numai ți-s ninse pletele, și mustățele albe de țurțuri.

Clanță. — Dacă-i vorba pe așa, lele Catrino, vin la mine, de mă roagă și ți-oiu spune, (se face a plecă).

Nuța. — N'o mai amărî, moș Todirică, spune odată.

Clanță. — Ei! Hai! De hatărul tău! (dregându-și glasul). Eram la primărie... Mai allu ce i pe lume.

Zoița. — Păi! Acolo se fierbe piatră scumpă.

Clanță. — Stam noi așa de vorbă, eu, Corcuduș, Frige Linte, Mirăuță, stai: cine mai eră? Ei, Limbă lungă.

Zoița. — Poznaș! Porecle le-ai dat dăle și câte-o vacă.

Clanță. — La poarta raiului. Notarul citeă. Numai ce-l aud: «Pii! mare ți-i minunea! Auzi d-ta! Zău, oameni buni, eu nu știu când mai are vreme Regele nostru să gândească la toate?» «Ce-i, d-le notar? Fac eu. «Pii! Lucru mare, moș Clanță! Ascultați, oameni buni: «Ordin de zi al Măriei Sale Regele Carol I-ii. Aduce la cunoștință... «Am uitat, nu știu cum zice. Tare frumos, știi ca la carte. Mare minune, lele Catrino, nici n'ai să crezi.

Catrina. (nerăbdătoare) — Spune odată, omule! Ce-i? Să ne taie capetele?

Clanță. — Ho țară! Când ai mai pomenit așa ordin? Nu mă luă cu repezeală!

Nuța. — Spune, moș Todirică.

Clanță. — Vezi? Așa! Moș Todirică. Vorba dulce mult aduce. Știi, tu, Catrino, că Măria-Sa Regele se gândește la o prăpădită ca tine?

Catrina. (supărată) — Asta-i! Du-te la Hantătar cu brașoavele! Eu ard de năcaz și lui îi vine a glumi.

Zoița. — Moș Toadere, n'o mai năcăji.

Clanță. — Dacă nu pricepe. Un Rege, nu gândește ca mine nici ca tine... El cu gândul ne prinde pe toți, cum prindem noi snopul.

Zoița. — Cum îi știi d-ta gândul?

Clanță. — Plete lungi și minte scurtă! Nu-i minciună! Păi! Se vede gândul din ordin.

Nuța. — Lungiți vorba ca ziuă flămândului.

Clanță. — Măria Sa, ca un bun părinte, și-a zis: «Au greșit, dar, de data asta, îi ert pe toți acei nenorociți și slabi de minte, cari au fugit să nu facă oaste. Pot să se întoarne la vetrele lor și să-și facă datoria către țară!»

Catrina. (plânge) — Dumnezeu să-L ție cu zile multe (își face cruce) — Slăvit să-i fie numele în veci de veci — Oare vestea ajunge ea până la Ilie? Dragul mamei! O să-l mai văd?

Nuța și Zoița (într'un glas) — Slavă Domnului că te mai bucură Dumnezeu!

Clanță. — Acum pricepeți cum gândește Măria Sa la mine și la tine, și la o țară întreagă fără să ne știe pe nume? Ha! Ha! Ha! Ce mai zici, leliță Catrino! O să jucăm la nunta lui Ilie?

Catrina. — Să te auză Dumnezeu!

Clanță. — Mai dă o ulcică. Zău! Mi-se cuvine! Cum auzii, m'am gândit: «Biata Caatrină! să-i duc o veste bună».

Catrina. — Să te ție Dumnezeu cu cele ce dorești.

Pavel (vine cu pușca) — Mă! Dar aici cinstea în toiul ei! De nu mergeam, vreo cinci danci săreau șanțul! Ce veselie pe voi? V'au sosit carele cu scumpie?

Nuța. — Măria Sa Regele a ertat pe dezertori; Ilie poate să vie acasă.

Pavel. — Ian, taci! Auzi minune! Ce-ți ziceam eu, babo? «Nu mai hăuli, n'aduce anul ce aduce ceasul». Vezi, ce ți-i și cu norocul? Nu-i minciună: «Fă-mă, mamă, cu noroc și m'aruncă apoi și în toc!» Cui să deă prin minte că Măria Sa poartă grijă unor păcătoși!

Clanță. — Păi, crezi că Regele nu știe ce zice la carte! «Nu voi moartea păcătosului, ci să se întoarne și să fie viu!».

Pavel. — Adu o cană de must să cinstim de bucurie.

Catrina (merge în casă).

Clanță. — Și-a făcut, măi, Regele pomană. Muriau de foame ca muștele toamna. Ne făceau neamul de răs la Muscal! Taceți să n'audă Catrina!

Catrina (vine cu must, dă lui Clanță și lui Pavel).

Pavel. — Să trăească Măria Sa Regele, să ne povățuească ani mulți! Noi să trăim să L ascultăm! (ciocnesc, varsă puțin must pe pământ)

(CORTINA).

(Va urma).

De pe Domeniile Coroanei.

În ziua de 23 Aprilie a. c., s'a ținut adunarea generală a societății economice-culturale «*Spătarul Milescu*» de pe domeniul coroanei Domnița, din jud. R. Sărat.

Din expunerea prezentată de Consiliul de Administrație se vede că societatea a propășit destul de bine și în anul ce a trecut, capitalul, la 31 Decembrie 1904, era de *Lei* 16.752,77 provenind mai cu seamă din vărsămintele sociale și depuneri spre fructificare. Fondul de rezervă eră de 1,160 lei, iar cel cultural de 300. lei. Afară de acestea, societatea mai are o bibliotecă și mobilierul trebuincios dăruit de Administrațiunea Domeniului Coroanei.

Fructificarea capitalului s'a făcut prin împrumuturi date sătenilor pentru cumpărare de porumb, vite și unelte agricole.

În ce privește partea culturală, societatea a patronat câteva serbări patriotice și a organizat conferințe și sfătuirii obștești la cari au luat parte țărani din Domnița și din prejur. La conferințe s'a arătat de către învățători, preoți și agenții Domeniului Coroanei, însemnătatea unei agriculturi îngrijite, cum și a îndeletnicirii cu micile industrii casnice.

Informațiuni

Ni se comunică din Hârșova, că cu ocaziunea sosirii acolo a d-lui Simionescu, profesor la universitatea din Iași, d-l Marinescu a ținut o conferință în Ateneul local. A răspuns d-l Simionescu. Seara, s'a dat o masă în onoarea d-lui Simionescu.

* * *

În ziua de 5 Mai a fost în București la șosea o foarte frumoasă serbare școlară de gimnastică. A luat parte la serbare: Școala normală a soc. p. învățătura Poporului Român, Seminarul Central, liceul Lazăr, liceul Mihai Viteazul, liceul Matei Basarab, liceul Sf. Sava, școala de aplicație, gimnaziul Cantemir și gimnaziul Șincal. Iată programa acestei serbări:

- 1) La orele 3 p. m. sosirea școalelor pe locul serbării și defilarea în fața d-lui Ministru al Instrucțiunii publice.
- 2) Marșul și exerciții cu bastoane de fier, executate de elevii tuturor școalelor secundare, în număr de 1.000.
- 3) Ridicări de greutate cu o singură mână, 15 și 20 kgr.
- 4) Sărituri în lungime $3\frac{1}{2}$ m. și 4 m.
- 5) Alergări de iuteală pe distanță de 100 m.
- 6) Exerciții la barele paralele.
- 7) Danțuri Naționale.

Serbarea a fost înălțătoare pentru ori ce inimă românească.

* * *

Eforia spitalelor civile aduce la cunoștința generală că scoate din licitație publică moșiile:

Rotunda din jud. Buzău, Vatra schitului Găiseni din județul Dâmbovița, Vatra schitului Berislăvești, din jud. Argeș, publicate în «Monitorul Oficial» No. 8 din 9 Aprilie 1905.

Societăți economice la sate

Bilanțul băncii populare «Carol II» din comuna Orzești, plasa Baia de Aramă, jud. Mehedinți, încheiat la 31 Decembrie 1904:

ACTIV	PASIV
Imprumuturi. Soldul compt 3.968,—	Cotisațiuni. Sold. compt. 2.844,69
Cassa. Soldul comptului . . . 406,47	Dividende 163,69
Dob. datorate 19,85	Dep. fructific 1.560,83
Mobilier 288,—	Dobânda de 5% 52,48
	Fond de rezervă 24,15
	Rest indivizibil 1,23
	Dob. Reportate 35,25
Total general 4.682,32	Total general 4.682,32

Comptul de profit și pierderi.

Cheltueli generale 6,—	Dobânzi. Soldul compt. 279,55
10% amortizarea mobilierului 32,—	
Soldul comptului. Profit net . 241,55	
Total general 279,55	Total general 279,55

Acest profit de lei 241,55 s'a repartizat conf. art. din Statute:

Dividende de 7,38% la cotizațiuni 163,69
Dobânda de 5% la dep. spre fructificare 52,48
Fondului de rezervă 10%. Fond de rezervă 24,15
Rest indivizibil 1,23
Total general 241,55

SCRISORI CATRE REDACȚIE

Onor. Redacții a Revistei „Albina”,

Sfaturile date de d-l Veterinar Irimia Popescu, în Revista D-voastră, în ceiace privește nașterea epelor borțoase, mi-a folosit foarte mult și m'am condus perfect de bine, astfel că nu am avut nevoie de nici un om special, care să asiste la nașterea unei epe a mele.

Sînt o datorie dar de a vă transmite în scris mulțumirile mele sincere pentru folosul ce «Albina», mi-a adus și aduce oricui o citește.

Dela apariția revistei, nu am făcut decît să o recomand tuturilor cunoscuților această «Albină roditoare» și voiu căută ca și de aci înainte să o recomand, căci puține sunt revistele ce aduc folos țării noastre ca «Albina».

Primiți, vă rog, stima ce vă conserv.

Căpitanul N. I. Constantinescu.
Australului, 12. Loco.

Ca să cureți bine vasele de tinichea (blechiu), spală-le cu săpun și cu leșie tare de cenușe și cu vre-o două cepe, clătindu-le apoi cu apă curată.

MULȚUMIRI

Aducem prinosul nostru de recunoștință și mulțumire «Onor. Soc. Centrale Agricole», care într'o dorință binefăcătoare și foarte laudabilă, a binevoit să ne distribuie anul acesta 10 kgr. sâmânță de lucernă, pentru grădinile școlare.

Dacă nu altfel, cu recunoștința, datori suntem a răsplăti binele.

Invăț. diriginți: Pr. A. Petru (Iazu). Ch. Ionescu (Traian).

* * *

Sf. Sa Părintele Vasile Grigorescu. Econom- Stavrofor, fondatorul școlii din căt. Petia, com. Pleșești, jud. Suceava, a dăruit pentru grădina școlii 40 pomi altoiți, în valoare de 60 lei.

Dirigintele școlii aduce vii mulțumiri Părintelui Grigorescu pentru ofrandele date.

Bibliografii

A apărut ediția II-a din *Chestia țărănească*, de Spiru C. Haret, și se află în depozit la Institutul de Arte Grafice «Carol Göbl» S-sor Ioan St. Rasidescu București, str. Doamnei, 16.

Prețul 0,50 bani exemplarul.

Trimițându-se prin mandat poștal 0,55 bani, se primește cartea la destinație.

Licitațiuni

La 27 Maiu 1905, orele 10 a. m., se va ține a 3-a licitație la Eforie, pentru 90 stânjeni cubi lemne de foc, necesare Spitalului Ploești în exercițiul 1905—1906

Doritorii să prezinte ofertele sigilate însoțite de o garanție provizorie de 5%, cunoscând că garanția definitivă va fi de 10%.

În ziua de 31 Maiu 1905, ora 10¹/₂ a. m. se va ține licitație publică cu oferte închise la Eforie, Bulevardul Elisabeta, pentru arendarea munților Negrasu, Fundurile, Ziliștea și Trestieni, din județul Prahova, pe perioadă de 10 sau 15 ani, cu începere dela 23 Aprilie 1906.

Spre a lua parte la licitație se cere o garanție provizorie de lei 3.000.

— Pentru reparațiunile necesare pavagiului curților Spitalului Filantropia, care după deviz se ridică la suma de lei 3.450. Concurenții vor prezenta acte în regulă cu cari vor proba că sunt înscrși cu patenta de antreprenori de lucrări publice.

Doritorii să-și prezinte ofertele sigilate însoțite de o garanție provizorie de 5%, cunoscând că garanția definitivă va fi de 6%.

POȘTA REDACȚIEI

D-lui V. D. Ștefănescu, Rădăuți. — Se zice, că pentru anul școlar 1905 — 1906, se va menține monopolul Abecedarului și cărților de cetire. De altfel, fiindcă nu s'a luat nici o hotărâre până acum, e peste putință să se mai poată face vre-o schimbare. Timpul e prea înaintat.

— Vai de picioarele, cari poartă cap nebun.

„STEUA“

Societatea «*Steua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin doi lei pe an, iar pentru învățători preoți rurali și săteni, de cel puțin un leu pe an. Fiecare membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte, Ioan Kalinderu, Președintele Academiei Române.* — *Vice-președinte, Sava Șomănescu, mare proprietar, fost senator.* — *Administrator și casier, Spiru C. Haret, fost Ministru, profesor universitar.* — *Secretar, Const. Banu, profesor secundar, fost inspector școlar.* — *Membrii: Petre Gârboviceanu, fost Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățatura poporului român; I. Dimitrescu Procopie, fost senator, fost Primar al Capitalei; M. Vlădescu, Ministru, profesor universitar; Cristu S. Negoescu, administrator al Casei Școlalelor, profesor secundar; Dim. Cecropid, institutor.* — *Cenzori, Const. Alimăneșteanu, inginer de mine; Preotul econom Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, institutor.*

Membrii înscriși și cotizațiunii plătite (urmare).

Iorgu Dorojanu (București), 2 lei; Nae Teodorescu (București), 2 lei; Nicolae R. Stanciu (București), 2 lei; Vasile Oprescu (București), 2 lei; Gh. C. Vântu, profesor (Huși), 3 lei; Atanasie Popovici, profesor (Huși), 3 lei; C. Arnăutu, profesor (Huși), 3 lei; Economul I. Andreescu, profesor (Huși), 3 lei; G. Săvescu, profesor (Huși), 3 lei; D. Demetriu, profesor (Huși), 2 lei; V. G. Peiu, proprietar (Huși), 3 lei; Gh. Gociu, avocat (Huși), 2 lei; Gavril Brădeanu, avocat (Huși), 2 lei; N. M. Cisman, avocat (Huși), 3 lei; Alex. G. Rășcan, avocat (Huși), 3 lei; C. Vasilescu, judecător (Huși), 2 lei; Ioan Atanasiu, director de prefectură (Huși), 2 lei; Arhimandritul Iosif Seveluc (Huși), 2 lei; Economul Const. Isăcescu (Huși), 2 lei; Const. Trifan (Huși), 2 lei; Căpitan C. Petrescu (Huși), 2 lei; Alexandru Bendorf (Huși), 3 lei; D-na Mina Popa, profesoară (Huși), 2 lei; D-șoara Onovrina Pogonatu, profesoară (Huși), 2 lei; C. Stoicescu, profesor (București), 2 lei; I. Otescu, profesor (București), 2 lei; T. M. Mateiu, profesor (București), 2 lei; I. A. Rădulescu, profesor (București), 2 lei; F. Stamatescu, profesor (București), 2 lei; Spiridon Popescu, profesor (București), 2 lei; Aguletti, profesor (București), 2 lei; Gh. Pop, profesor (București), 2 lei; Vrana, profesor (București), 2 lei; Pr. Dimitrie Vasilescu, profesor (București), 2 lei; Sc. Negrescu, profesor (București), 2 lei; Alex. G. Grăpeanu, institutor (București), 2 lei; Octavia A. Bastiurescu, institutoare (București), 2 lei; Căpitan A. Petroisci (București), 2 lei; Maior C. Scia (București), 2 lei; Locot. Th. Elysée (București), 2 lei; Pandele Dodani (București), 2 lei; Căpitan I. Ghinescu (București), 2 lei; George Niciovici, franzelar (București), 2 lei; Maria Budeanu, inst. (Brăila), 2 lei; Maria Șerbănescu, inst. (Brăila), 2 lei; Maria Pipoș, inst. (Brăila), 2 lei; Teodor Mândru (Iași), 20 lei.

* Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1905 și până în prezent este de 390; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 1.634. lei și 30 de bani.

(Va urma în numărul viitor).

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI
Capital în acțiuni întreg versat în aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă compuse din prime și daune » 3.955.688.76

Idem format din capital și alte rezerve » 1.075.842.60

Total în aur Lei 7.052.531.36

Daune plătite Lei 33.000.000

Vice-președinte A. Bălcoianu.

Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ“ asigură contra incendiului, a «grindinei», contra riscului pierderii valorilor. Asigurările pentru viață sunt primite în toate combinațiunile obișnuite ca : «cas de moarte, supraviețuire, zestre și rentă». Sediul social în palatul Societății din str. Doamnei No 12, București. Reprezentantă generală în București, str. Smârdan No. 4. Agenții în toate orașele din țară.

AVEM 6 ȘCOLĂ 6RT6D6XĂ SÂNTA ELENA

Bulevardul Neatârării, 75
cu internat și externat

I. Școală superioară de educație și menaj. Limbile Franceză, Germană vorbite, muzică, pictură, pian, croitorie de familie. Bucătărie, cultura gândacilor și borangicului.

II. Croitorie practică. Se învață croitoria în 3 ani. Se lucrează rochiile bine și eftin cu o singură probă.

III. Tesătorie. Lână, bumbac, mătase, stofe de haine și tot felul de pânzeturi și uniforme pentru școli.

IV. Tricotaj. Flanele, fuste, jambiere, ciorapi de lână și bumbac.

Se primește lână pentru dărăcit, făcut caere și tors.

Se primește gogoși pentru tras borangicul cu mașini sistematice.

Fondatorul școlii,

Preotul Iconom, **C. IONESCU.**

Cel mai mare și vast magazin și singurul care *vinde eftin*.

Dilnic sosesc Incălțăminte Negre și Colori, pentru Bărbați, Dame și Copii din propria noastră Fabrică, lucrate de noi.

Prețuri corente la Ghete de Bărbați:

de Vax cu Elastic sau Șireturi Lei 10.95, 11.95, 12.95, 13.95.

» » » Nasturi » 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.

» Lack cu Elastic sau Șireturi » 12.95, 13.95, 14.95.

» » » Nasturi » 13.95, 14.95, 15.95.

» Chevreau cu Elastic » 12.95, 13.95, 14.95.

» » » Nasturi » 13.95, 14.95, 15.95.

Prețuri corente la Ghete de Dame:

de Chevreau negre cu Șireturi Lei 10.95, 12.95, 13.95.

» » » » Botoni » 11.95, 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.

» » » Colori » » 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.

» Gems cu Nasturi și Șireturi » 7.95, 8.95, 9.95.

Pantofi de Chuvreau albi decoltați » 5.95, 6.95.

Idem cu Șireturi și Nasturi » 6.95, 7.95, 8.95.

Idem de Lack diferite forme » 5.95, 6.95, 7.95, 8.95, 9.95

Rayon de Lingerie pentru Dame și Bărbați cu prețuri fabulos de eftine.

În tot deauna se găsesc mari cantități de mănuși Glacé, Albe, Colori, și Negre pentru Dame Lei 2.50.

» Bărbați » 2.95.

Rupându-se la încercare, se dă altă pereche.

Magasin la toate Sezoanele, Calea Victoriei No. 27. alături de Poliția Capitalei, București

5%
Cupon de reducere pentru cititorii Albinei.

Cititorii revistei vor avea un scădemint de 5% din prețurile însemnate, prezentând cuponul